

פתייניטיה!"

פצועות, כמו רגליהבנים. אבל היא גם מאוד מפונקת. לכן אני יכולה ליפול באמצע הים ולהתחיל לשחות מייד. אבל מייד אחרי זה אפצה את עצמי — אתפנק. אקנה לעצמי נעליים יקרות, למשל. אני יכולה להרשות לעצמי. אני עוברת קשה."

חוף-הים הוא אהבתה הגדולה השנייה, אחרי הדוגמנות. הים זה הדבר הרגיל שאשון שהיא זוכרת. כשטוב לה, היא רצה לים. כשעצוב לה — לים. אחיה הבכור התחיל לקחת אותה איתו לים, כשנהג לגלוש. הוא היה מעיר אותה בשעה 6 בבוקר, יום-יום, בחורף ובקיץ. הם נהגו לרכוב על אופניים לראות אם יש גלים. הם היו מגיעים לים עוד לפני הזקנים. רק טופסי המציל כבר היה שם.

בגיל 11 גם היא התחילה לגלוש, ואחרי-כך למדה סקי-מים. היא ראתה שבין הגלים הרבה יותר מעניין מאשר לשכב על החול ולהיצלות בשמש. הוריה אומנם חשבו שזו מחלה, וניסו למנוע מילדיהם ללכת לים. "אבל מה, חסר טריקים? היינו בורחים לפני שהם התעוררו. וגם מבית הספר הייתי מתפלחת, כיום שבו ידעתי שיש גלים."

אחיה היה חוזר הביתה עייף, ואחר-כך מכין שיעורים. אבל היא נהגה ללכת לישון. כשאביה היה מבחין בכך, היה מעיר אותה ומכריח אותה להכין שיעורים, כשהוא יושב לצידה.

"בשביל הוריי, לימודים זה דבר ראשון. בפרט שאבי הוא מורה למי תמטיקה בתיכון, ואמי רואת-חשבון. הם כל הזמן שטפו לי את השכל ללמוד — חוץ משיעורי-התעמלות, שלא הייתי מפספסת."

ביום היא גילתה את אהבתה לסיפור, ואחרי-כך התחילה לעסוק בהתייחסות עמלות קרקע ומכשירים. בזה השקיעה את רוב זמנה. בעתיד, כשתמאס עליה הדוגמנות, היא מקווה לעסוק בחינוך גופני.

היא אומנם עזבה את בית-הספר בתחילת כיתה י', אבל בדיעה ברורה שתשוב להשלים את בחינות הבגרות. היא אפילו נרשמה — ושילמה מכיסה הפרטי — לבית-ספר אכסטרני, וזו, לדעתה, דוגמה טובה להוריה ולי

ות ויגלר לבושה יפת-עור פאני משתמשת בהם בצילומיה. רונית נגדים שהיא אוהבת ה כפפות-עור ו לקנות בחול. בתמונה מימין: רונית בבגדיים נועז.

לא על סקס חברת החברה הכי טובה שלה, חתולה פר-סית, שאותה קיבלה במתנה מאביה, כדי ש-תפסיק לאסוף ברחוב חתולים מיסכנים וחולים, שאין מי שידאג להם.

והם" יכולים לגעת בה מתי שהם רוצים.

גם לדעתה של הפרופסור אליס שלווי, ראש שדולת הנשים בישראל, זו פירסומת שיש בה היבטים מיניים. לפירסומת כאלה יש השפעה מצטברת, ובסופו של דבר הן מעוררות אווירת-אונס.

כש אירגוני הנשים, בתמיכת הג' ברים הפמיניסטים, אומרת הפרופסור, "צריכים לפנות ליצרנים, להביע סלי-דה מפירסומת כאלה ולדרוש להסיר אותן!"

כששואלים את רונית מה דעתה על הסיסמה שמופיעה מעל התצלום שלה, היא משיבה "אני לא נגד פירסומת שיש בהן רמז פורנוגרפי. אני לא פמיניסטית."

דידה: כשלא לוחצים עליה, וכשהיא מרגישה שהיא רוצה — היא הולכת ללמוד.

אוורת אונס

על מה, בעצם, התעוררה כל ה מהומה סביב המודעה?

אסתר עילם, ממייסדות המרכז ל-סיוע לקורבנות אונס, טוענת כי ריכוז הנשים בעולם לובש בשנים האחרונות צורה חדשה, שהביטוי שלה הוא פורנוגרפיה. האשה משמשת כאובייקט מיני, בעוד שהגבר הוא בעל הבחירה והרצון. לכן, כשיש מודעה בנוסח "אני אוהבת שהם נוגעים בי", יש פה מסר שהאשה היא בעצם רכוש,

דוגמנית אופנה למעלה: רונית ב-תצוגת אופנה ב-מועדון תל-אביבי. מימין: בברכה בתל-אביב. אסתר ברוך

חוז מעניין הבישולים, עניין השוויון לא כלי-כך מעסיק אותה. "הנה, למשל, בצבא — רק הגברים נלחמים. אם הנשים רוצות שיוויון, שתלכנה להילחם!" אולי יש קשר בין אי-השוויון ובין החינוך שמקבלים בבית, כשלתינוק קונים אקדח, ולתינוקת בוכה?

רונית דוחה את הרעיון ומספרת שבילדותה לא שיחקה בכובות. היא שיחקה במישחקים של האח הבוגר ממנה בשנתיים, והוא שיחק עם הבוכות והרוכזים שלה. לאחיה הקטן, בן השנתיים, אין צעצועי מילחמה, כמו רובה או חיילים מפלסטיק, מכיוון שאמא שלה מתנגדת למישחקי-מילחמה בבית.

בילדותה היא שיחקה במישחקים המוגדרים במישחקים של בנים. היא אהבה לשחק כדורגל, לטפס על עצים. תמיד נפלה ונחבלה. רגליה היו תמיד

חוף גולשים מכל מיני מקומות בארץ, המזדמנים לתל-אביב. והיא מארחת אותם בביתה. בהתחלה הם התנגדו לרעיון, אבל אף פעם לא העיפו אותה מהבית. ועכשיו, כשיש לה חבר קבוע, הם מקבלים את העובדה שהוא ישן בחדרה.

לפעמים הוא מקנא לה, ובצדק, התפיסה של החברות שלהם היא של קשר קבוע. וגם היא מקנאה לו. אבל הוא יודע שהדוגמנות לגביה היא רק מיקצוע. יש ביניהם הבנה וחלוקת-תפקידים. הוא מבין של ומנקה, ולהיפך. וכך צריך להיות. "מה, האשה צריכה לעבוד במיטבה, והגבר חוזר מהעבודה, ומתיישב על הכורסא עם הרגליים על השולחן? היום נשים עובדות. לא רק גברים!" החבר שלה נוהג לשפוט את התצלומים שלה, והוא אוהב אותם. אבל בעיקבות המודעה המפורסמת הוא צועק בקול רם וצוחק: "הנה זאת שאוהבת שנוגעים בה!"